

ROSE-LINE BRASSET

Juliette

IN ROME



Kennes

Zaterdag 4 maart

11 UUR

Toet, toet, toet!

Biep, biep!

Toet!

Biep, biep, biep, biep!

Toet, toet, toet, toet, toet!

Biep, biep, biep, biep, biep!

Tu-ta, tu-ta, tu-ta, tu-ta!

Het lawaai van de straat is zo oorverdovend dat je jezelf niet hoort denken, allemachtig! Maar wie, zo vraag je je af, heeft de behoefte om na te denken net als de week van de *spring break*¹ begint? Nou, ik dus. Je raadt nooit wat mijn moeder nu weer bedacht heeft om me te folteren! Wat? Wat zeg je? Je wilt eerst weten waar ik ben? Kom, ik laat je even raden. New York? Neee... 😊 Barcelona? Deze keer

niet! Parijs? Koud, lezer. Nou, als je het opgeeft, zal ik je even helpen. Ik ben in Rome. Ja, ja, echt waar! Waar de Romeinen leven, de echte! In Italië dus. Nee, ik houd je niet voor de gek. Ja, ik weet het. Ondanks het lawaai is het hier echt heel mooi, maar dat is het probleem niet. Denk je dat het gemakkelijk is om bijna veertien te zijn en je moeder overal te moeten volgen? Maak jezelf niks wijs! Deze reis belooft een ware nachtmerrie te worden! Maar als je het goedvindt, leg ik alles vanaf het begin uit.

Ik was vorige woensdag amper terug van school, dolblij dat ik mijn boekentas elf dagen lang kon laten liggen (omdat de leerkrachten op de twee dagen voor *spring break* gewoonlijk studiedagen houden), toen mijn moeder verkondigde dat ze de toestemming had gekregen om een reportage te maken over het antieke Rome vandaag. Ja, ik weet het: ‘antiek’ en ‘vandaag’ zijn twee tegengestelde begrippen, maar de hoofdredacteur van mijn moeder is even oud als mijn grootmoeder! Hij is echt antiek, hij is zestig. (Ja, dat wil zeggen dat hij bijna een eeuweling is! Maar dat is een ander verhaal.) Ik was je dus aan het vertellen dat mijn moeder me vorige week liet weten dat we naar Rome zouden gaan. Cool! Vind je? Misschien denk jij dat, maar dan vergis je je schromelijk. En dat is nog niet het ergste.

—Het is een lastige reportage. Ik moet een heleboel mensen opzoeken en ik zal het heel druk hebben, zo waarschuwde ze me met een wat ontwijkende blik.

—Maak je niet zoveel zorgen. Laat mij gewoon thuis.

—Omdat je grootmoeder nog in Florida is, heb ik geen andere keus dan je mee te nemen, begrijp je?

—Zoals gewoonlijk dus, zuchtte ik en ik haalde mijn schouders op. En wat word ik verondersteld te doen dan, terwijl jij aan het werk bent?

—Nou, wat dat betreft heb ik groot nieuws voor jou, antwoordde ze en ze vermeed nog steeds om me aan te kijken.

—O ja? zei ik wantrouwend.

—Ik heb een vriend in Rome. Herinner je je mijn promotor aan de universiteit, toen ik opnieuw ging studeren?

—Eh, nee...

—Nathaniel Radcliff. Een heel fijne man. Ik heb meteen contact met hem opgenomen toen ik van deze opdracht hoorde. Hij woont daar nu en hij is rector van een gerenommeerd lyceum. Het goede nieuws is dat hij erin toegestemd heeft dat jij daar de week mag doorbrengen wanneer ik aan het werk ben.

— Huh? Wat?

Nee, droomde ik nu of gaf ze me het genadeschot terwijl ze dat het 'goede nieuws' noemde?

— Ten eerste: wat is een lyceum precies?

— Een lyceum is een soort middelbare school. Is dat niet geweldig?

— Je wilt me toch niet vertellen dat ik de week van *spring break* op een school moet doorbrengen?

— Het is een buitengewone kans, dat verzeker ik je. Het Chateaubriandlyceum van Rome wordt bezocht door de beste en meest bevoorrechte jongelui van Europa! Het schijnt zelfs dat de kleinzoon van de beroemde Umberto Eco er naar school gaat. Stel je voor, liefje!

Ze verkondigde het met zo weinig overtuiging dat zelfs haar eigen gezicht ongeloof uitstraalde.

— Je meent het? En wie is die Umberto dinget?

— Een erg bekende schrijver die een tijdje geleden gestorven is.

Ik dacht het wel. Grrr... 😊

11.15 UUR

En zo komt het dat ik nu uit het raam hang van een Romeins appartement dat een zakdoek groot is en dat mijn moeder voor acht dagen heeft gehuurd in de Via Merulana². Lach me niet uit.

Terwijl mijn vrienden hun tijd doorbrengen met gamen, met naar *Vrak*³ kijken, schaatsen op de Place d'Youville of skiën in Stoneham, moet ik voor dag en dauw opstaan om met de metro naar het Chateaubriandlyceum te gaan. Wat voel ik me toch 'bevoorrecht'! Mijn moeder en haar idiote plannen ook! ☺ Ik zie niet in wat het mij oplevert. Hij kan maar beter heel erg knap zijn, die kleinzoon van Umberto Eco! Nee maar, wat vertel ik nu toch? Ik ben de vriendin van Gino, de-meest-geweldige-vriend-die-een-meisje-zich-maar-kan-dromen. Ik heb er dus geen enkele behoefte aan om andere jongens te leren kennen. Wat vind jij?

Gelukkig is het nog maar zaterdag, wat wil zeggen dat ik wat tijd heb om me psychologisch op maandag voor te bereiden. Er is zoveel te ontdekken in Rome! Gina was meer opgewonden dan ik toen ik haar vertelde dat ik hiernaartoe ging. 'Dat is het land waar de mooiste schoenen worden gemaakt die je je maar kunt indenken! Je moet absoluut je moeder ervan overtuigen om samen te gaan shoppen', bezwoer ze me. Hm, daar ben ik niet zo zeker van... Gina is mijn BFF en ik mis haar altijd als ik op reis ben. Ik kan me moeilijk voorstellen dat ik in amper een week tijd in dat lyceum een vriendin vind die me net zo dierbaar is! Mwah... Misschien wel. Waarom niet? Je kunt

wel raden dat ik die beproeving met voorbeeldig optimisme zal aanpakken. Geef toe dat ik een bewonderenswaardige inspanning doe. Balen! ☹ Dit soort dingen overkomt alleen mij! In elk geval heb ik mijn moeder gewaarschuwd: er is geen sprake van dat ik 's avonds huiswerk maak!

— Natuurlijk niet, Juliette! haastte ze zich me te sussen. Ik zal het er met mijn vriend Nathaniel over hebben, beloofd!

Om terug te komen op ons onderwerp: voor ik een kik kon geven, was ik in de hoofdstad van de spaghetti, van de leren schoenen, van het voetbal en van de luxeauto's. Onder mijn raam strijden de Fiats, Ferrari's en Lamborghini's met de scooters en duizenden voetgangers om een stukje van de weg. De Via Merulana is steeds propvol met voertuigen en het lawaai van de toeters wordt alleen overstemd door de sirenes van de ambulances of motoragenten. Een echt circus! Vorige nacht hield het lawaai me wakker tot 2 uur in de ochtend. Toegegeven, ik heb gewoonlijk een paar dagen nodig om te wennen aan het tijdsverschil. Wist je dat er zes uur verschil zit tussen Rome en Quebec, waar ik vandaan kom? Dat betekent dat als het hier 6 uur 's ochtends is, het nog maar middernacht is in Quebec. Niet raar dus dat mijn moeder de grootste moeite had om me vanmorgen uit bed te krijgen!

Uit het raam van onze woonkamer hebben we een heel mooi uitzicht op een park, het Parco di Colle Oppio, dat op zijn beurt uitgeeft op het beroemde Colosseum van Rome. Gino zag groen van jaloezie toen ik hem vertelde dat mijn moeder en ik dat uitgebreid zouden gaan bezoeken.

— Ben je klaar, snoesje?

— Ik kom, mam.

11.30 UUR

Na enkele stenen trappen zijn we op het gelijkvloers en staan we buiten. Net zoals bij onze aankomst gisterochtend is het schitterend weer. De hemel is staalblauw en het kwik schommelt rond de 20 °C. Niet te vergelijken met Quebec, waar het min twintig was toen we donderdagnamiddag thuis vertrokken. (Ja, ik weet het! Brrr...)

Op de stoep merk ik de beplanting op langs de straat. Wat me het eerste opviel toen we vrijdagochtend in een busje de stad binnenreden vanaf de luchthaven Leonardo da Vinci, was het overvloedige groen, de bloeiende bloemen en de vreemde bomen overal. Die laatste lijken op niets dat ik ooit eerder heb gezien. Ten eerste omdat ze enorm zijn en ten tweede omdat ze er vaak erg... vreemd uitzien.

— Mama, hoe heten die enorme bomen met die wat verwrongen stammen?

— O, dat zijn zeedennen. Of parasoldennen. Die hier zijn meestal meer dan honderd jaar oud, snoesje.

— Echt?

— Jazeker.

Ik onderdruk een lachbui.

— Wat een rare naam: ‘parasolden’! Waarom niet ‘parapluden’, als ze toch bezig zijn?

— Die worden zo genoemd, gaat mama verder, vanwege hun kale stam met daarboven een vlakke kruin. Ze geven veel schaduw en hebben weinig onderhoud nodig. Dat zijn eigenschappen die zeer gewaardeerd worden in een stad met meer zon dan regen, en waar de temperatuur in de zomer boven de 30 °C gaat.

Het is waar dat ze op reusachtige parasols lijken... of op enorme monsters met ontwrichte ledematen. Ik weet niet of ik ze mooi vind of dat hun vreemde uitzicht me fascineert. Ik neem met mijn iPad een stuk of tien foto's van de dennen.

— En die daar? vraag ik en ik wijs naar een groepje bomen die lijken op hoge zuilen die naar de hemel reiken.

— Dat zijn cipressen.

— Je zou zeggen dat ze de hemel willen raken.

— Ze zijn heel majestueus, je hebt gelijk. Zoals ze rond het Colosseum staan, geven ze de omgeving iets vredigs en plechtigs. Ik ben dol op deze stad, en jij?

— Dat valt nog af te wachten, mopper ik.

Echt! Maandag weet ik pas of ik dit land geweldig vind of haat.

In afwachting merk ik dat de massa bij de ingang van het amfitheater dat symbool staat voor de Romeinse beschaving op zijn hoogtepunt ook zijn toppunt heeft bereikt! Er verdringen zich wel 50.000 toeristen (minstens!) om binnen te raken. Balen! Je weet hoe dol ik ben op musea? Het lijkt erop dat ik nogmaals op mijn wenken bediend word! 😊

12 UUR

— Maak je niet druk, verzekert mama me. Ik heb voor ons online *fast track*-tickets gekocht!

— Wat zijn dat?

— Daarmee vermijd je de wachtrij en kun je rechtstreeks naar binnen, voor een klein extra bedrag voor de tickets. Kijk maar eens!

Als bij wonder mogen we daadwerkelijk iedereen voorbijlopen (hèhèhè!) en het beroemde Colosseum binnengaan. Mijn adem stokt. Het is

sterker dan mezelf, maar ik ben onder de indruk. Gisteravond nog wees Gino me op de kans die ik kreeg om het gebouw in het echt te kunnen bewonderen. ‘Daar droom ik al van sinds ik klein was’, vertrouwde hij me gisteravond toe op Facetime. De waarheid is dat het te mooi is... voor een sportterrein.

— Deze plek is bijna tweeduizend jaar oud, liefje! roept mijn moeder opgewonden, zonder te beseffen dat ze een elleboogstoot in mijn zij geeft. (AU! ☺) Stel je voor: keizers, aristocraten en Romeinse burgers zijn hier in de loop der eeuwen met duizenden langsgeslagen om evenementen mee te maken die de keizers van die tijd organiseerden.

— Echt? antwoord ik en ik wrijf over mijn pijnlijke zij. Wat voor evenementen? Muziekoptredens?

— O nee!

Mijn moeder huivert. Ze heeft rode wangen en ziet er bijna koortsachtig uit.

— Op zijn hoogtepunt, gaat ze verder, bood *il Colosseo*, zoals de Italianen zeggen, plaats aan tot wel 75.000 toeschouwers, die hier samendromden om te kijken naar de jacht op wilde dieren, naar gladiatorenengevechten of, nog erger, naar de terechtstelling van terdoodveroordeelden of andere al net zo wreedaardige gebeurtenissen. Er

wordt verteld dat er bij de opening 9000 wilde dieren getoond werden en daarna afgemaakt.

—O, arme dieren! Welke dieren waren dat? Toch geen katten, honden of paarden?

—Vooral wilde dieren die werden gevangen in Afrika, zoals leeuwen, panters, neushoorns, olifanten, giraffen en nijlpaarden.

—Arme beestjes! ☹

Ik kan het maar niet geloven. Heeft dat soort entertainment ooit echt bestaan? Ik heb soms de indruk dat al die barbaarse spelen uitgevonden zijn door de bedenkers van de games waar Gino zo dol op is.

—En die gladiatoren, dat zijn geen verzonnen personages?

—Zeker niet! Die hebben echt bestaan en waren wel degelijk een onderdeel van het spektakel hier. De meesten waren zelfs professionals met een contract, die zich hier vrijwillig voor opgaven.

—Ongelofelijk!

—Achtthonderd jaar geleden was dit soort spektakels even populair als reality-tv vandaag, benadrukt mama. Kijk daar eens, helemaal beneden.

Ze wijst naar het middenplein.

—Die ruïnes zijn van de onderaardse tunnels waar de dieren gekooid werden. Daar lagen ook de verblijven van de gladiatoren en de cellen van

In de voetsporen van Juliette

MINIGIDS VOOR JE BEZOEK AAN ROME

Rome wordt ook wel ‘de eeuwige stad’ genoemd. Die bijnaam verwijst naar de stichting van de stad heel lang geleden en naar een groot aantal archeologische sporen die bijna tweeduizend jaar later nog overeind staan. Hier zijn historische monumenten en ruïnes in perfecte harmonie met de meer hedendaagse gebouwen met appartementen waarin de jonge Romeinen opgroeien.

Als jij vindt dat musea vaak maar sombere plekken zijn, krijg je die indruk zeker niet in Rome, omdat de meeste interessante sites om te ontdekken in de volle zon staan. Omdat de temperatuur het hele jaar zacht is en het blijkbaar zelden regent, zul je het zeker aangenaam vinden om gewoon door het doolhof van met eeuwenoude stenen geplaveide straatjes te lopen. Onderweg merk je dat de meeste Romeinen echt vriendelijk en warm zijn, en ze zetten verdwaalde toeristen met plezier weer op de juiste weg. 😊

Trajanus en vooral het Domus Aurea, het beroemde 'gouden huis', een geweldig gebouw dat keizer Nero liet oprichten na de brand van Rome en waarvan de muren, naar het schijnt, bekleed waren met bladgoud. Wow! Het uitzicht vanuit het park op het Colosseum is overigens fantastisch!

De Bocca della Verità

De Bocca della Verità, de 'Mond van de Waarheid', is een marmeren beeldhouwwerk dat een bebaarde man voorstelt. Het is zowel rond als vlak en was waarschijnlijk oorspronkelijk bedoeld als putdeksel. Sinds de 17de eeuw hangt het aan de muur in het voorportaal van de Santa Maria in Cosmedin-kerk, waar de dapperste toeristen in de rij staan om hun hand in het gapende gat te steken dat de mond voorstelt. Volgens de legende heeft het stenen kunstwerk het vermogen om de hand af te bijten van leugenaars. Grappig, niet? 😊 Het wordt gezien als een van de grootste curiositeiten van de stad en trekt jaarlijks duizenden mensen. Toegang is gratis. De binnenkant van de kerk is ook de moeite waard.

Santa Maria in Cosmedin ligt aan een kleine piazza met dezelfde naam, ten zuiden van het Colosseum. Op de Piazza Santa Maria in Cosmedin, waar vroeger een veemarkt was, staat vandaag de Fontein van de Tritons, alsook een tempeltje gewijd aan Hercules.

REISWOORDENLIJST NEDERLANDS-ITALIAANS

NEDERLANDS	ITALIAANS
Ja	Sì
Nee	No
Meneer	Signore
Mevrouw	Signora
Juffrouw	Signorina
Meisje	Ragazza
Jongen	Ragazzo
Goeiedag	Buon giorno
Goeieavond	Buona sera
Goeienacht	Buona notte
Tot ziens	Arrivederci
Excuseer	Scusi
Alstublieft	Per favore
Bedankt	Grazie
Heel hard bedankt	Grazie mille
Oké	D'accordo
Kunt u me zeggen...?	Può dirmi...?
Heeft u...?	Lei ha...?

TIJDLIJN

- 800 v.Chr.** De Etrusken wonen op het Romeinse grondgebied.
- 753 v.Chr.** Stichting van de stad door Romulus, de eerste koning van Rome, volgens de legende.
- 509 v.Chr.** Geboorte van de Romeinse republiek. Het republikeinse bestuur steunt op het evenwicht van de machten die gedeeld worden door verschillende instituten: de senaat, de magistraten en de volksvergaderingen.
- 264 v.Chr.** Eerste gladiatorenengevechten in Rome.
- 100 v.Chr.** Geboorte van Julius Caesar.
- 44 v.Chr.** Moord op Caesar.
- 0** Vermoedelijke geboorte van Jezus Christus.
- 64** Grote brand van Rome.
- 80** Voltooiing van het Colosseum.

3. In welke zee mondt de Tiber uit, de rivier die door Rome stroomt?

- a. De Zwarte Zee
- b. De Kaspische Zee
- c. De Dode Zee
- d. De Tyrreense Zee

4. Wat is de bijnaam van de stad Rome?

- a. De lichtstad
- b. De eeuwige stad
- c. De *città de la pizza*
- d. De *bella città*

5. Wat is het Parco di Colle Oppio?

- a. Een station dicht bij het Colosseum van Rome
- b. Het favoriete park van Juliette in Rome
- c. De voormalige residentie van Julius Caesar
- d. Een recollettenklooster

6. Hoeveel soorten pasta bestaan er ongeveer in Italië?

- a. Een honderdtal
- b. Bijna tweehonderd
- c. Een vijftigtal
- d. Ongeveer vijftwintig

